

at Arveskatten er saa lav her til Lands, at der vilde være meget mere Anledning til at forhøje den i Stedet. Den maa siges at være overordentlig lav især for de lavere Posters Bedkommende, og den indbringer et Beløb aarligt, som er større end det Beløb, Regeringen her ønsker at faa ind gennem Formuestaten. Arveskatten er i Virkeligheden den mest rationelle Formuestat i mine Øjne. Den rammer baade den produktive og den uproduktive Formue, og Staten faar den uden nogen Administrationsudgifter eller Ulejlighed; den kommer ganske af sig selv aldeles sikkert, og den vil ogsaa — det viser dog Statsregnskaberne — indgaa regelmæssigt. Naar den betaler 1 pCt. i Arveskatt, er der i Virkeligheden betalt 33 Aars Formuestat efter dette Lovforslag & $\frac{1}{10}$ pro mille, og det forekommer mig, at det vilde være en god Maade, hvorpaa man kunde komme netop til det Resultat, som Regeringen ønsker, uden Ulempe for Borgerne. Derved vilde man da i Virkeligheden kunne have fulgt Eksempler andetsteds fra, saaledes fra England, hvor der i 1894 netop som Supplement til Indkomstskatten blev vedtaget en betydelig forhøjet Arveskat, og den blev klassificeret efter en meget stigende Skala, hvilket man ogsaa for Arveafgiftens Bedkommende i England ikke har taget noget Anstod af, eller haft noget at indvende imod, og det mener jeg, ogsaa meget godt kunde gøres her for dette Punkts Bedkommende, naagtet jeg ellers deler Regeringens Mening om, at den stigende Skala ikke er ønskelig, fordi man ikke ved, hvor langt den fører hen. Dette vil jeg ogsaa henstille til Overvejelse, om man ikke ad den Vej kunde blive fri for den Formuestat, som er saa overordentlig besværlig og som medfører, at mange ikke ville kunne finde ud af, hvorledes Loven skal overholdes, og som for hver enkelt vil bringe et næsten tilsyneladende ubetydeligt Beløb, selv for de allerstørste Formuer, og som kun faar sin Betydning og Forstaaelse ved at bringes i Forbindelse med en Statsindtægtsstat, og som endelig stiller Fordringer til Befolkningen om Specifikation, som det vil være den ganske overordenlig ubehagelig at opfylde.

Man har i Regeringens Motiver til disse Lovforslag paa flere Steder henvist til den preussiske Lovgivning, og det kan heller ikke nægtes, at der er visse Lighedspunkter, men der er ogsaa ret betydelige Uligheder foruden det vigtige Punkt, som jo allerede er fremdraget af andre, og hvortil der ogsaa fra Regeringens Side er hentydet, nemlig, at den preussiske Lovgivning indeholder en trinvis Bestatning, som denne jo ikke

gør. Der blev fremført nogle Tal i den Retning, som ikke, tror jeg, være ganske korrekte, og vil derfor opløse, at efter den preussiske Lov betaler eksempelvis en Indtægt af 1,000 Mark 6 Mark om Aaret, altsaa $\frac{3}{5}$ pCt.; en Indtægt af 10,000 Mark betaler 300 Mark, det er altsaa 3 pCt., en Indtægt af 50,000 Mark betaler 1,700 Mark, som er $3\frac{1}{2}$ pCt., og af en Indtægt paa 100,000 Mark betales der endelig 4,000 Mark, det er altsaa 4 pCt. eller Maksimum. At altsaa den uproduktive Formue ikke bestattes i Preussen, har jeg allerede omtalt, og at der ikke findes nogen specificeret Formueangivelse der, er jo ogsaa sikkert, eftersom der overhovedet ikke fordrer nogen Selvangivelse af Formuen. Men der er ogsaa andre Forstillinger, hvoraf jeg dog kun skal henlede Opmærksomheden paa to. Der er først Aktieselskabernes Bestatning, som allerede er bleven omtalt fra forskellige Sider, og som, saa vidt jeg har forstaaet, ingen har udtalt sig for, medens der tværtimod er udtalt en Forundring over, at man nu ogsaa vilde have Stat af Aktieselskaberne i Genhold til denne Lov. Vi have jo her i Tinget liggende et Lovforslag, hvorefter Aktieselskaberne skulle bestattes til Kommunerne med 3 pCt. af deres Overskud, og dette er vedtaget af begge Ting; naar det endnu ikke er blevet til Lov, er det fordi der er andre Bestemmelser i det paagældende Lovforslag, som man ikke har kunnet blive enig om. Nu foreslaar man altsaa en tilsvarende Skat til Staten. Jeg vil, samtidig med at ogsaa jeg udtrykker min Forundring over, at man i saa Henseende har villet følge det preussiske Mønster, især udtale min Forundring over, at man saa ikke har gjort det fuldt ud. Her har man nemlig kun foreslaaet at lade de danske Aktieselskaber betale Skat, men ikke de udenlandske. I Preussen maa derimod ogsaa de udenlandske betale. Jeg kan ikke tænke, at Regeringens Mening skulde være den, at disse danske Foretagender gennem Stattepaalæg efterhaanden skulde udryddes, medens de udenlandske skulde bevares paa deres Bestatning. Det er ganske sikkert ikke den højtærede Ministers Mening, i alt Fald havde jeg Grund til at tro, at han tænker ganske anderledes om disse Ting. Jeg vil derfor henlede Opmærksomheden paa, om det er ret og billigt, hvis man overhovedet vil fastholde Fordringen om Aktieselskabernes Bestatning, da at fritage de udenlandske Aktieselskaber fra at betale deres Del, hvilket den højtærede Minister paa ingen Maade har villet være med til i det andet Lovforslag, og hvad man i Preussen heller ikke gør. Jeg har liggende til behageligt Efterhyn